

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 223/2010-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. septembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa v konaní o návrhu Ing. Ľ. E., P., zastúpeného advokátom JUDr. P. P., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/35/08-K z 18. septembra 2008, za účasti Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií, takto

r o z h o d o l :

Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/35/08-K z 18. septembra 2008 **p o t v r d z u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Uznesením č. k. II. ÚS 223/2010-11 zo 6. mája 2010 prijal Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) na ďalšie konanie návrh Ing. Ľ. E. (ďalej len „navrhovateľ“) na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/35/08-K z 18. septembra 2008 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“), ktorý bol 16. decembra 2008 doručený ústavnému súdu.

Podstatou návrhu je spor, či oznamovacia povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej aj „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“) za dobu výkonu funkcie v kalendárnom roku, v ktorom skončil aktívny výkon funkcie, platí len do dňa skončenia aktívneho výkonu verejnej funkcie alebo do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roku za dobu výkonu funkcie v kalendárnom roku, v ktorom skončil aktívny výkon funkcie.

2. Z návrhu vyplýva, že namietaným rozhodnutím výbor uložil navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi, bývalému riaditeľovi S., š. p., pokutu v sume 56 493 Sk za porušenie povinnosti ustanovenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. Podľa označeného článku ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sú verejní funkcionári (čl. 2 ods. 1 ústavného zákona) povinní do 30 dní odo dňa, keď sa ujali výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov (ďalej len „oznámenie“) orgánu určenému v čl. 7 ods. 5 ústavného zákona, pričom podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona na účely čl. 7 a čl. 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a čl. 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie. Navrhovateľ nesplnil uvedenú povinnosť, lebo sa domnieval, že po skončení výkonu funkcie už túto povinnosť nemá, pretože fikcia podľa čl. 3 ods. 1 druhej vety ústavného zákona sa nevzťahuje na oznamovaciu povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona.

3. Navrhovateľ uviedol, že napadnuté rozhodnutie je podľa neho nezákonné z dôvodu, že výbor na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote.

4. Navrhovateľ ďalej uviedol, že výbor 18. júna 2008 vydal uznesenie č. 584, ktorým začal v tento deň proti nemu konanie vo veci ochrany verejného záujmu o zamedzení rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 ústavného zákona pre porušenie povinnosti podať

oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona, a to aj napriek tomu, že podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona mu táto povinnosť trvá aj v období jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie.

5. K návrhu na začatie konania navrhovateľ podal 8. júla 2008 písomné stanovisko, v ktorom podrobne uviedol, na základe akých právnych úvah si dotknuté ustanovenie ústavného zákona vyložil tak, že jeho povinnosť podať predmetné oznámenie zanikla, a preto oznámenie nepodal. Výbor s argumentáciou nesúhlasil a 18. septembra 2008 vydal napadnuté rozhodnutie.

6. Verejnú funkciu v zmysle čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona–riaditeľa štátneho podniku–vykonával navrhovateľ do 30. júna 2007. Na základe rozhodnutia ministra zdravotníctva Slovenskej republiky č. 16860-1/2007-OÚ z 25. júna 2007 bol navrhovateľ k 30. júnu 2007 odvolaný z funkcie riaditeľa štátneho podniku. Týmto dňom teda jednoznačne skončil jeho výkon verejnej funkcie.

7. Podľa čl. 3 ods. 1 druhej vety ústavného zákona na účely čl. 7 a čl. 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a čl. 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie. V zmysle tohto ustanovenia navrhovateľ súhlasí s tým, že sa považuje za verejného funkcionára do 30. júna 2008, t. j. do uplynutia jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie. Z uvedeného ustanovenia priamo vyplýva terminologická aj významová rozdielnosť medzi tou skutočnosťou, že sa v určenej lehote považuje za verejného funkcionára, a to aj napriek tomu, že výkon verejnej funkcie skončil. Predmetný čl. 3 ústavného zákona upravuje výhradne základné pojmy, priamo teda neupravuje žiadne povinnosti subjektov.

8. Navrhovateľ je toho názoru, že jednoznačne preukázal, že v konkrétnom prípade výkon verejnej funkcie riaditeľa štátneho podniku skončil 30. júna 2007 a vôbec nespochybňuje skutočnosť, že do 30. júna 2008 sa naňho hľadá ako na verejného funkcionára. Príslušný rozhodovací orgán pri aplikácii ustanovení čl. 3 a čl. 7 ústavného zákona pochybil v tom, že nevzal do úvahy zásadný rozdiel medzi tým, že výkon verejnej

funkcie skončil 30. júna 2007, a tým, že aj v období jedného roka po tejto skutočnosti sa považuje za verejného funkcionára.

9. V § 18 ods. 1 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku je rovnako upravená povinnosť riaditeľa štátneho podniku predložiť majetkové priznanie zakladateľovi, táto povinnosť je viazaná výslovne na výkon funkcie riaditeľa. Predmetné právne normy upravujúce tieto povinnosti vyvolávajú právnu neistotu, sú nejasné, nezrozumiteľné a neurčité aj pre orgány, ktoré aplikujú tieto normy. Výbor v napadnutom rozhodnutí skonštatoval, že navrhovateľ porušil povinnosti verejného funkcionára podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, podľa ktorého verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok.

10. Pri použití metódy logického výkladu tejto právnej normy, a to formou eliminačnej argumentácie–povinnosť podať písomné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona je podmienená taxatívnou formuláciou hypotéz normy, a to: „keď sa ujal výkonu“ a „počas jej výkonu“. Podľa právneho názoru navrhovateľa táto povinnosť (podať písomné oznámenie) sa viaže výslovne len na obdobie „počas výkonu funkcie“ a v jeho prípade ani jedna z týchto podmienok–(hypotézy ustanovenia čl. 7), keď sa uplatňuje dispozícia tejto právnej normy (povinnosť podať písomné oznámenie), nenastala.

11. Trvanie tejto povinnosti podľa navrhovateľa nemožno odvodzovať z čl. 3 ústavného zákona, ktorý upravuje len pojem verejného funkcionára (neupravuje žiadne povinnosti), a to aj v období po skončení výkonu verejnej funkcie. Zo znenia čl. 3 ústavného zákona je teda zrejmé len to, že po dobu 1 roka odo dňa skončenia výkonu funkcie sa naňho hľadí ako na verejného funkcionára. Zároveň však uvádza, že v citovanom čl. 7 ústavného zákona nie je výslovne uvedené, že verejný funkcionár, ktorý nie je vo výkone verejnej funkcie, je povinný podať takéto oznámenie.

12. Podľa čl. 9 ods. 5 ústavného zákona orgán podľa odseku 1 rozhodne vo veci do 60 dní odo dňa začatia konania. Podľa odseku 3 toho istého článku–ak sa konanie začína z vlastnej iniciatívy orgánu príslušného podľa odseku 1, konanie je začaté dňom, keď orgán

podľa odseku 1 urobil prvý úkon voči verejnému funkcionárovi, proti ktorému sa vedie konanie. Podľa oznámenia výboru z 19. júna 2008 a prílohy–uznesenie výboru č. 584 z 18. júna 2008, príslušný orgán urobil prvý úkon 18. júna 2008 a týmto dňom bolo začaté konanie. Výbor vydal napadnuté rozhodnutie, ktorým mu uložil pokutu vo výške 56 493 Sk až 18. septembra 2008, t. j. 90 dní po začatí konania. Príslušný orgán teda rozhodol v rozpore s čl. 9 ods. 5 ústavného zákona po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty 60 dní. Lehota ustanovená v čl. 9 ods. 5 ústavného zákona je lehotou prekluzívnou, po jej uplynutí nemôže vyvolať právne účinky. Prípadné plnenie z takéhoto úkonu by bolo bezdôvodným obohatením a zakladalo by nárok na vyvodenie zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym rozhodnutím alebo úradným postupom štátu.

13. Na základe uvedených skutočností po vykonanom dokazovaní a preskúmaní rozhodnutia navrhuje, aby ústavný súd na základe § 73b ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) napadnuté rozhodnutie výboru v celom rozsahu nálezom zrušil. Zároveň žiada, aby mu ústavný súd priznal právo na náhradu trov konania, ktorého výšku a špecifikáciu pripája v prílohe.

II.

14. Po prijatí návrhu na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku výboru, aby sa vyjadrila k návrhu. Predsedníčka výboru vo vyjadrení uviedla, že výbor s uvedeným názorom ako účastník konania nesúhlasí a tvrdí, že výbor v predmetnej veci rozhodol na základe úplne zisteného skutkového stavu a vecne správne. Podľa výboru celá obrana verejného funkcionára sa sústreďí na zvýraznenie faktu, že povinnosť podať predmetné oznámenie mal iba v období, keď vykonával verejnú funkciu, a nie v období jedného roka po jej skončení, ako to vyžaduje čl. 3 ods. 1 ústavného zákona. Nezaoberá sa vôbec dopadom čl. 3 ods. 1 ústavného zákona na znenie čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. Podľa koncepcie ústavného zákona má verejný funkcionár ešte rok od skončenia výkonu verejnej funkcie všetky povinnosti verejného funkcionára, a to najmä oznamovaciu povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 a čl. 8 ods. 5 ústavného zákona (táto povinnosť dokonca prekračuje i lehotu

jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie). Samozrejme verejný funkcionár po skončení verejnej funkcie už nemusí plniť všetky obmedzenia v čl. 4 a 5 ústavného zákona, ale má len špecifické oznamovacie povinnosti, ktoré trvajú ešte rok po skončení verejnej funkcie. Pokiaľ sa v tomto období vyskytne aj dátum 31. marec kalendárneho roka, vzniká mu povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona za predchádzajúci kalendárny rok. Tak to je i v prípade navrhovateľa, ktorý skončil výkon verejnej funkcie 30. júna 2007, a preto niet pochyb, keďže sa naňho hľadelo ako na verejného funkcionára do 30. júna 2008, že ak nepodal v lehote 31. marca 2008 predmetné oznámenie za predchádzajúci rok, porušil povinnosti uvedené v ústavnom zákone a výbor mu dôvodne uložil sankciu, ktorá je predmetom konania pred ústavným súdom.

15. Čo sa týka námietky o nedodržaní lehoty rozhodnúť do 60 dní od začatia konania, výbor poukazuje na fakt, že v danom prípade ide v čl. 9 ods. 5 ústavného zákona o poriadkovú lehotu, s uplynutím ktorej sa nespája zánik zodpovednosti za porušenie ústavného zákona zo strany verejného funkcionára. Výbor nepopiera fakt, že nerozhodol v tejto lehote, avšak nemá to za dôsledok protiprávnosť predmetného rozhodnutia o uložení pokuty.

16. V duplike navrhovateľ uviedol, že považuje výklad výboru za extenzívny a nesúhlasí s ním. Výbor podľa neho nerozlišuje medzi verejnými funkcionármi, ktorí vykonávajú funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1 ústavného zákona, a tými, ktorí s výkonom verejnej funkcie skončili. Napokon navrhovateľ nesúhlasí s názorom, že prekročenie lehoty na rozhodnutie výborom nie je spojené so zánikom práva výboru uložiť sankciu.

III.

17. Prerokovávajúc predmetnú vec dospel II. senát ústavného súdu k názoru, že sa stotožňuje s právnym názorom výboru. II. senát ústavného súdu však zistil, že IV. senát ústavného súdu vykladá v daných súvislostiach ústavný zákon presne opačne.

18. Podľa právneho názoru II. senátu ústavného súdu navrhovateľ interpretuje ústavný zákon značne za hranicou textuálneho základu právnej normy, jednotlivé

ustanovenia izoluje, nevnímajúc zreteľné súvislosti medzi nimi a ich ústavne súladným účelom.

19. Úvodným východiskom je znenie čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, ktorý ustanovuje, že verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok. Ústavný súd však nevychádza len zo znenia čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, ale aj z presvedčenia, že dané ustanovenie plní rozumný účel.

20. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona. Ústavný zákon tak stanovuje povinnosti počas aktívneho výkonu funkcie, po jeho skončení, vrátane tzv. postzamestnaneckých povinností (typicky čl. 8 ústavného zákona). Počas celého obdobia, v každom momente, aktívneho výkonu funkcie musí byť dodržiavaný ústavný zákon, a z tohto dôvodu musí byť jeho dodržiavanie kontrolované. Z tohto dôvodu je rozumné, že verejný funkcionár je po ukončení aktívneho výkonu funkcie povinný urobiť oznámenie aj za dobu výkonu funkcie v poslednom kalendárnom roku výkonu funkcie, a to do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roku. Samozrejme, funkcionára už nemožno sankcionovať stratou funkcie, ale ústavný zákon pozná aj sankcie finančné. Ak by kontrolný orgán (v predmetnej veci výbor) zistil, že v čase aktívneho výkonu funkcie došlo k porušeniu povinností podľa ústavného zákona, tak môže verejnému funkcionárovi uložiť tam stanovenú pokutu. V predmetnej veci navrhovateľ ukončil aktívny výkon funkcie 30. júna 2007 a posledné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona podal do 31. marca 2007. V záujme preverenia dodržiavania ústavného zákona v období medzi 1. januárom 2007 a 30. júnom 2007 je nutné, aby navrhovateľ podal oznámenie aj do 31. marca 2008. V opačnom prípade by časť jeho aktívneho výkonu funkcie nebola preverená, a tým by bol popretý účel ústavného zákona. Skutočnosť, že tu ústavodarca podporne použil konštrukciu právnej fikcie používajúc designát „verejný funkcionár“ aj na časť obdobia po skončení aktívneho výkonu funkcie osoby, má len legislatívno-technický charakter a nemá v danej súvislosti žiadnu relevanciu. Ústavodarca mohol postupovať aj tak, že by určil osobám jeden rok po skončení funkcie danú povinnosť nenazývajúc ich verejným funkcionárom, pričom by dosiahol rovnaký výsledok a naplnil by sa účel ústavného zákona.

21. V náleze sp. zn. IV. ÚS 293/07 išlo o situáciu, v ktorej starostka skončila verejnú funkciu 31. decembra 2006 a v najbližšom termíne podľa ústavného zákona–31. marca 2007 nepodala oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 písm. a) až e) ústavného zákona. Obecné zastupiteľstvo jej z tohto dôvodu uložilo pokutu.

22. IV. senát ústavného súdu argumentoval v uvedenej veci tým spôsobom, že v danom prípade navrhovateľka v čase vydania napadnutého uznesenia obecného zastupiteľstva už nevykonávala funkciu starostky obce, a preto z ustanovení ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vyplýva, že sa na ňu môžu vzťahovať len obmedzenia (zákazy) ustanovené v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona a povinnosť podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, a to len vtedy, ak sú (budú) v jej prípade splnené podmienky uvedené v čl. 8 ods. 1, 2 alebo 3 ústavného zákona. Inak povedané, navrhovateľka sa v období po skončení výkonu funkcie mohla (môže) dopustiť len porušenia obmedzení a povinností uvedených v čl. 8 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu a len za ich porušenie môže (mohla) byť sankcionovaná rozhodnutím zastupiteľstva.

23. Napadnuté uznesenie obecného zastupiteľstva sa podľa IV. senátu ústavného súdu opiera o porušenie povinností vyplývajúcich z „čl. 7 ods. 1, 2, 5 písm. a) ústavného zákona“, t. j. takých, ktoré navrhovateľka v období po skončení výkonu funkcie starostky obce L. už nemala, a preto ich ani porušiť nemohla. Na tomto základe IV. senát ústavného súdu dospel k záveru, že navrhovateľka sa nedopustila takého konania, ktoré je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, a preto napadnuté uznesenie podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde zrušil.

24. Vo vzťahu k názoru obecného zastupiteľstva obsiahnutému v jeho vyjadrení, podľa ktorého by bolo „paradoxné, že starosta musí podávať toto oznámenie každý rok, iba za posledný rok výkonu verejnej funkcie nie“, IV. senát ústavného súdu uvádza, že ide o úvahu zastupiteľstva, ktorá nastoľuje otázku kvality a efektívnosti ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, ale platné a účinné znenie čl. 7 ods. 1 ústavného zákona („Verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci

kalendárny rok, v ktorom uvedie...“) neumožňuje podľa jeho názoru vyvodiť záver, podľa ktorého by sa v ňom uvedená povinnosť vzťahovala aj na verejných funkcionárov po skončení výkonu verejnej funkcie, t. j. v danom prípade na navrhovateľku.

25. Na základe uvedenej argumentácie IV. senát ústavného súdu zrušil uznesenie obecného zastupiteľstva. Z rovnakej argumentácie vychádzal IV. senát ústavného súdu aj v obdobných veciach sp. zn. IV. ÚS 75/08 a sp. zn. IV. ÚS 95/08.

26. Kvôli prehľadu vývoja rozhodovania možno uviesť, že uznesením sp. zn. IV. ÚS 2/07 z 8. marca 2007 ústavný súd odmietol návrh verejnej funkcionárky, ktorá nepodala oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona do 31. marca 2006, pričom (aktívnou) verejnou funkcionárkou prestala byť 31. augusta 2005. Nálezom sp. zn. III. ÚS 84/08 z 1. júla 2008 ústavný súd potvrdil rozhodnutie výboru, ktorý uložil pokutu verejnému funkcionárovi, ktorý bol odvolaný z výkonu funkcie 18. augusta 2006 a nepodal oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona do 31. marca 2007. Ústavný súd v závere nálezu sp. zn. III. ÚS 84/08 uviedol, že neakceptuje námietku navrhovateľa, ktorou tvrdil, že mu nemala byť uložená žiadna sankcia za nesplnenie zákonnej povinnosti, pretože na účely aplikácie čl. 7 a čl. 8 ústavného zákona sa považoval za verejného funkcionára iba do 18. augusta 2007, hoci je pravdou, že navrhovateľ nevykonával v čase uloženia tejto sankcie verejnú funkciu, ale konanie vo veci ochrany verejného záujmu sa začalo ešte 2. júla 2007, teda v zmysle čl. 3 ods. 1 ústavného zákona bol považovaný za osobu, ktorá vykonávala verejnú funkciu, a z návrhu tiež vyplýva, že podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona si svoju povinnosť podať písomné oznámenie do 31. marca 2007 riadne nesplnil. Napokon uznesením sp. zn. III. ÚS 169/08 z 3. septembra 2008 ústavný súd potvrdil rozhodnutie výboru, ktorým bola uložená pokuta za oneskorené (23. júla 2007) podanie oznámenia po 31. marci 2007 verejným funkcionárom, ktorému skončil (aktívny) výkon funkcie 4. júla 2006.

27. II. senát ústavného súdu z dôvodu rozdielnych právnych názorov navrhol na základe § 6 zákona o ústavnom súde zjednotenie právnych názorov, pričom tiež uviedol, že ústavný súd aj mimo klasických kompetencií, akými sú hlavne abstraktná kontrola noriem a ústavná sťažnosť, vystupuje ako ochranca ústavnosti, teda ako ochranca slobodnej sféry

jednotlivcov. Táto skutočnosť by pri posudzovaní aktuálne spornej právnej otázky na prvý pohľad, bez kontextu, znamenala tendenciu k eliminácii sankcií, tak ako to bolo vyjadrené v rozhodnutiach IV. senátu ústavného súdu. V danom prípade však nejde o akúsi „kriminalizáciu“ verejných činiteľov, ale o naplnenie rozumného, ústavne korektného účelu ústavného zákona, ktorý má zreteľnú oporu v jeho texte.

28. Plénum ústavného súdu na svojom neverejnom zasadnutí prijalo zjednocujúce uznesenie č. k. PLZ. ÚS 1/2010-4, ktorým sa priklonilo k právnemu názoru II. senátu ústavného súdu. Podľa výroku pléna ústavného súdu: „Verejný funkcionár má po skončení výkonu funkcie povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. za dobu výkonu funkcie v kalendárnom roku, v ktorom skončil aktívny výkon funkcie do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roku.“

29. Z uvedeného zjednocujúceho stanoviska, ktoré je záväzné pre následné rozhodovanie, vyplýva, že výbor rozhodol v súlade s ústavným zákonom, a preto II. senát ústavného súdu potvrdil jeho rozhodnutie, tak ako to je uvedené vo výroku.

30. Nad rámec veci, v súvislosti s vyjadrením výboru, ústavný súd dodáva, že verejný funkcionár môže podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona za dobu výkonu funkcie v kalendárnom roku, v ktorom skončil aktívny výkon funkcie až do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roku, bez ohľadu na skutočnosť, že už mu skôr mohla uplynúť lehota jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie, počas ktorej bol považovaný v zmysle čl. 3 ods. 1 ústavného zákona za verejného funkcionára.

31. Ústavný súd zotrváva na svojom právnom názore, podľa ktorého je lehota na rozhodnutie výboru lehotou poriadkovou. Ústavný súd však považuje za vhodné uviesť, že si uvedomuje značné prekročenie poriadkovej lehoty na jeho vlastné rozhodnutie. Uvedené bolo spôsobené náročnosťou procedúry zjednocovania právnych názorov. Záujem na ustálení výkladu ústavného zákona v tak dôležitej otázke prevažuje nad povinnosťou rozhodnúť v zákonnej lehote.

32. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

33. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010